

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că în cazurile în care un angajat a reziliat el însuși contractul de muncă din cauza înrăutățirii semnificative a condițiilor de muncă în urma unui transfer de întreprinderi, statul membru trebuie să garanteze în dreptul său intern dreptul lucrătorului la o despăgubire din partea angajatorului său la fel ca în cazul în care contractul de muncă a fost reziliat în mod ilegal de către angajator, luând în considerare faptul că, în conformitate cu articolul 3 alineatul (3) din directivă, angajatorul a menținut convenția colectivă obligatorie pentru cedent care asigura lucrătorului condiții mai bune de muncă numai până la data expirării acesteia și, ca urmare, aceasta a cauzat o înrăutățire a condițiilor de muncă?
- 2) Dacă răspunderea angajatorului în sensul directivei nu este atât de largă precum este descrisă în întrebarea 1), aceasta trebuie totuși pusă în aplicare, de exemplu, prin plata de către angajator a salariilor și a anumitor prestații pentru perioada de preaviz pe care trebuie să le respecte angajatorul?

(¹) Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 21 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 20).

Acțiune introdusă la 27 august 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Spaniei**(Cauza C-397/07)**

(2007/C 269/54)

*Limba de procedură: spaniola***Părțile**

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: E. Gippini Fournier și M. Afonso, agenți)

Pârât: Regatul Spaniei

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că:
  - prin condiționarea aplicării scutirilor obligatorii de la impozitul pe aportul de capital de îndeplinirea anumitor cerințe;

- prin aplicarea unui impozit indirect asupra mutării în Spania a sediului de administrare sau a sediului social al societăților care nu au fost supuse unui impozit similar în țara lor de origine;
- prin aplicarea unui impozit indirect asupra capitalului utilizat pentru realizarea de operațiuni comerciale prin intermediul sucursalelor sau al sediilor permanente ale unor societăți stabilite într-un stat membru care nu aplică un impozit asemănător celui spaniol,

Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 69/335/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului din 17 iulie 1969.

- obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

- Directiva 69/335 menține *statu quo*-ul în privința posibilităților statelor membre de a reintroduce un impozit pe aportul de capital sau de a supune din nou acestui impozit operațiuni în realitate scutite. În consecință, Spania nu poate să desființeze scutirile sale și să aplice impozitul tuturor operațiunilor cărora le este aplicabil regimul special al Decretului-lege regal 4/2004, dar care nu intră în domeniul de aplicare a fostului articol 7.1.b) și 7.1.b) bis. Spania este obligată să aplice scutirea prevăzută la articolului 45.1.B.10 tuturor operațiunilor incluse în sfera de aplicare a regimului special prevăzut de Decretul-lege regal 4/2004, indiferent dacă acest regim se aplică sau nu de fapt.
- Articolul 4 din Directiva 69/335 prevede o listă exhaustivă de operațiuni supuse impozitului pe aportul de capital. Potrivit articolului 4 alineatul (1) litera (g), impozitul pe aportul de capital se aplică mutării sediului de administrare al unei societăți, asociații sau persoane juridice care în statul membru de primire este luată în evidență drept societate de capital, în scopul aplicării taxei pe majorarea capitalului, deși în statul de origine nu este considerată astfel. În consecință, Spania nu poate supune impozitului pe aportul de capital mutarea sediului de administrare sau a sediului social al unei societăți de capitaluri căreia nu i se aplică un impozit similar în statul membru de origine. Mutarea de către o societate de capitaluri a sediului său într-un alt stat membru nu este o tranzacție supusă impozitului pe aportul de capital, în condițiile în care chiar statul membru în care s-a constituit societatea nu a perceput respectivul impozit. În plus, niciăieri nu se prevede că legislația spaniolă se aplică numai cazurilor de evaziune sau fraudă fiscală.
- Spania nu poate supune unui impozit pe aportul de capital partea din capital utilizată pentru realizarea de operațiuni comerciale pe teritoriul spaniol prin intermediul sucursalelor sau al sediilor permanente. Astfel cum se indică în mod clar la articolul 2 alineatul (1) din Directiva 69/335, Spania nu poate aplica un impozit pe aportul de capital societăților al căror sediu de administrare este situat în alt stat membru, iar nu în Spania. Articolul 2 alineatul (3) din Directiva 69/335 rezervă măsurile precum cea aplicată de Spania exclusiv

pentru situația specifică a unei societăți al cărei sediu social și sediu de administrare se află într-o țară terță. În ceea ce privește fraudă sau evaziunea fiscală, Comisia subliniază că prevederile spaniole se aplică fără nicio limitare sau distincție în funcție de existența sau inexistența vreunei evaziumi sau fraude fiscale. În consecință, Spania nu poate invoca în mod valabil o astfel de justificare.

(¹) Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind impozitele indirecte aplicate acumulărilor de capital (JO L 249, p. 25).

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio la 29 august 2007 — SALF SpA/Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Cauza C-400/07)

(2007/C 269/55)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: SALF SpA

Pârâți: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Întrebările preliminare

1) După prevederile articolelor 2 și 3 [din Directiva 89/105/CEE (¹)], care reglementează raporturile dintre autoritățile publice ale unui stat membru și întreprinderile farmaceutice — în sensul că stabilirea prețului unui medicament sau creșterea acestuia se efectuează conform indicațiilor furnizate de către autoritățile menționate, dar în măsura în care autoritatea responsabilă le acceptă, deci în baza unui dialog între întreprinderi și autoritățile care răspund de controlul cheltuielilor farmaceutice — articolul 4 alineatul (1) reglementează „blocarea prețului tuturor medicamentelor sau al anumitor categorii de medicamente”, concepută ca o măsură cu caracter general care trebuie revăzută, cel puțin o dată pe an, pentru a se decide menținerea sau nu a acesteia, ținând cont de condițiile macroeconomice existente în statul membru.

Dispoziția atribuie autorităților competente un termen de 90 de zile pentru a acționa și prevede că acestea trebuie să anunțe, la expirarea acestui termen, care sunt creșterile sau reducerile prețurilor care s-au efectuat, dacă este cazul.

În măsura în care se referă la „reducerile care se efectuează, dacă este cazul”, această dispoziție trebuie interpretată în sensul că, pe lângă măsura generală care constă în blocarea prețurilor la toate sau la anumite categorii de medicamente, autorizează de asemenea o altă măsură generală care constă în posibilitatea unei reduceri a prețurilor la toate sau la anumite categorii de medicamente sau sintagma „reduceri [...] dacă este cazul” se referă în mod exclusiv la medicamentele care sunt deja supuse blocării prețurilor?

2) În măsura în care impune autorităților competente ale unui stat membru să verifice, cel puțin o dată pe an, în cazul blocării prețurilor, dacă menținerea acestei blocări este justificată de condițiile macroeconomice, articolul 4 alineatul (1) poate fi interpretat în sensul că, dacă reducerea prețurilor este admisă ca răspuns la prima întrebare, este posibilă recurgerea la această măsură chiar de mai multe ori în cursul unui an și aceasta timp de mai mulți ani (începând cu 2002 și până în 2010)?

3) În sensul articolului 4 sus-menționat — ce trebuie citit în lumina considerentelor din directivă conform cărora scopul principal al măsurilor de control al prețurilor la medicamente este „promovarea sănătății publice prin asigurarea de stocuri disponibile adecvate de medicamente la un cost rezonabil” și evitarea discrepanțelor existente între aceste măsuri, care „pot împiedica sau denatura comerțul intracomunitar cu medicamente” — poate fi considerată ca fiind compatibilă cu legislația comunitară adoptarea de măsuri care fac referire la cuantumuri ale cheltuielilor doar „estimate”, mai degrabă decât „stabilite” (această întrebare se referă la ambele situații)?

4) Cerințele referitoare la respectarea plafoanelor pentru cheltuielile farmaceutice pe care fiecare stat membru este competent să le stabilească trebuie să aibă legătură în mod special numai cu cheltuielile farmaceutice sau este posibil să se considere că statele membre au puterea discreționară de a ține totuși cont și de datele referitoare la alte cheltuieli sanitare?

5) Principiile transparenței și participării întreprinderilor interesate la măsuri de blocare sau de reducere generalizată a prețurilor la medicamente, principii ce decurg din directivă, trebuie interpretate în sensul că este necesar să se prevadă întotdeauna și în orice caz o posibilitate de derogare de la prețul impus [articolul 4 alineatul (2) din directivă] și o participare concretă a întreprinderii solicitante, cu consecința necesității pentru administrație de a motiva eventualul refuz?

(¹) Directiva 89/105/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind transparența măsurilor care reglementează stabilirea prețurilor medicamentelor de uz uman și includerea acestora în domeniul de aplicare al sistemelor naționale de asigurări de sănătate (JO L 40, p. 8, Ediție specială, 05/vol. 2, p. 84).